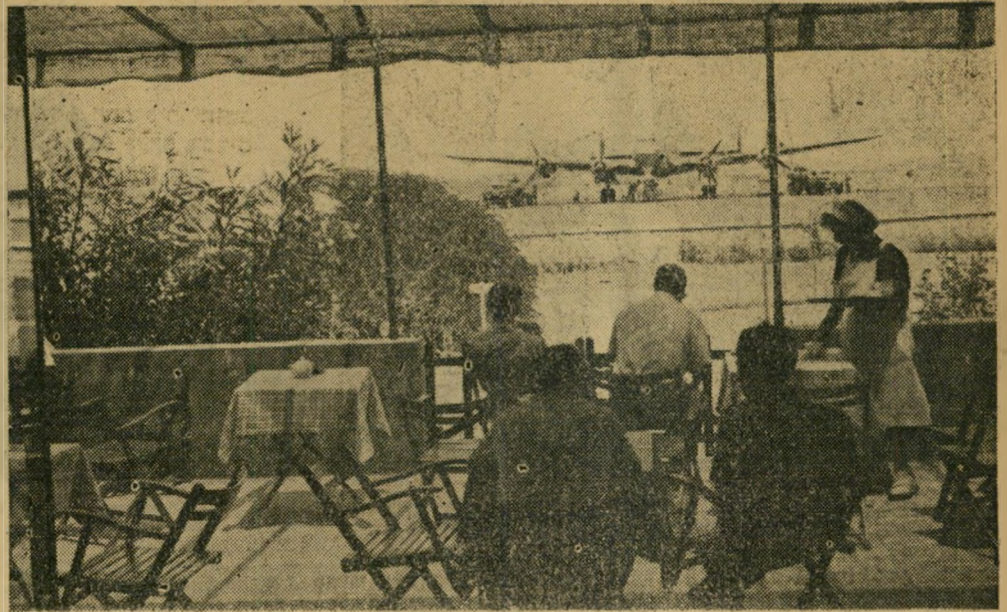

שיחה עם תייר אינטליגנטי

רציתי תמיד לדעת כיצד מתרשם תיירביום הר התיירים תל-אביבה. נתקלתי בתופעה מוזרה: לפעמים, את הריסות הבתים שהם זכר למלחמת יום אחד חזרתי מלוד והנה יושב לפני אדם כן טפוסי, והם משוחחים על מה שענייהם רואות. עם אנשים בדרך. רשמתי קטעים מהדו-שיחה, מבלי שאתערב בשיחה כפי שראיתם ושמעתם. כוונתי בארץ, שהיתה לי הזכות לראות ולחיות מ על העצמאות, את מלחמת השחרור והקמת המ תייר. נדמה לי שקיבלתי שיעור מחדש בציונות למען האמת, עלי לציין שהתייר לא היה ציוני, הוא

שדה התעופה בלוד

התייר: "השירות בשדה התעופה והיחס של הפקידים הנ לדעת שבמסעדה מתייחסים אליך באדיבות רבה מאד, וה לי להצפין קצת דולרים מפני שהפקיד מחרימם ונותן

חותיק: "זהו מחנה שבו מתגוררים עולים חדשים מיום הגיעם ארצה עד לאותו זמן שהם מסודרים בעבודה ובשיכון. התור שהנך רואה הוא תור לברטיסי מזון."
התייר: "האם כל זה אינו עולה בכסף לעולים? האם הם אינם צריכים לעבוד לכלכלתם? מוזר מאד! מסביב למחנה עוובה, שטחי אדמה רחבים אינם מעובדים, אנשים היושבים במחנות ללא עבודה מן ההכרח שיתנונו. סיפרו לי שכאן יש מחסור גדול במזון, מדוע לא ינצלו את הידים המבוטלות האלה לטובתם ולטובת המשק? לפחות מספר שעות ביום אפשר להעסיקם בעיבוד האדמות, או שמא אין אמת בשמועות על מצבכם הכלכלי הקשה?"

מחנה ישראל

חותיק: "זהו שיכון של עולים חדשים. אחרי ישיבה במשך תקופה מסוימת במחנות, הם קיבלו בתים אלה כמקום מגורים. גם חיילים משוחררים גרים בשכונה זו."
התייר: "זה מזכיר לי את בעיית השיכון החיילים המשוחררים אצלנו; אבל אצלנו לא היה נכנס איש לארגו כזה על מנת לחיות בו, ומדוע הצטיפות הזאת, בשעה שמסביב אדמות בלתי מעובדות? אצלנו בנו שיכונים לחיילים משוחררים באמצעים זולים ובמהירות גדולה — אבל בין בית לבית השאירו שטח מחיה כדי לתת לבחורים אפשרות ודחיה לעיבוד האדמה ולגני ירק ונוי."

סלמה